

Llei de Transitorietat: un cop d'uïl (2a part)

written by Redacció Unilateral | 30 d'agost de 2017

Seguim amb l'estudi de la Llei de Transitorietat que vam començar ahir.

Norma suprema

En el Títol I, articles 1 a 9. S'hi tracten les disposicions generals, el territori i la nacionalitat. Pel que fa a les primeres, s'estableix que Catalunya es constitueix en una *República de Dret, democràtica i social*. També que la sobirania nacional radica en el poble de Catalunya, del qual emanen tots els poders de l'Estat. L'article 3, potser és el més rellevant en el sentit que estableix que la LTR serà la "*norma suprema de l'ordenament jurídic català*", mentre no sigui aprovada la Constitució de la República, de manera que fixa clarament una jerarquia i desconnecta Catalunya de l'ordenament jurídic espanyol, atès que la constitució espanyola deixa de tenir el rol preeminent que ha tingut en les darreres dècades. Tanmateix, Catalunya també té en compte el dret de la Unió Europea i el dret internacional en general, que passen a formar part de l'ordenament intern català, i es preserva la preferència dels "*tractats internacionals autoritzats parlamentàriament*" a les lleis.

Aran i el territori

L'article 5 es dedica exclusivament a l'Aran, al qual se li manté l'estatut polític, jurídic i lingüístic vigent. Hi ha, doncs, un reconeixement explícit que apunta cap a un possible, hipotètic, caràcter plurinacional (o binacional) de la República Catalana.

Pel que fa al territori, s'entén que el forma els límits geogràfics i administratius vigents, incloent-hi l'espai

terrestre, el subsòl, el mar territorial, el seu llit i subsòl i l'espai aeri que abasta tot plegat. També té sobirania sobre la plataforma continental i la zona econòmica exclusiva.

Nacionalitat

Pel que fa a la nacionalitat catalana, la llei determina qui la té en origen, la seva adquisició i la doble nacionalitat. Dos elements han centrat l'interès públic a aquest respecte.

El primer és que la nacionalitat catalana es pot adquirir per residència legal i continuada durant un període de **cinc** anys. Si bé aquest període es pot modificar d'acord amb els convenis internacionals que se subscriguin.

El segon és que la República de Catalunya no exigeix la renúncia expressa a la nacionalitat prèvia, per la qual cosa s'accepta la doble nacionalitat.

Successió d'ordenaments i administracions: màxima continuïtat

El Títol II de la Llei, el formen de l'article 10 al 21, regula la successió d'ordenaments i administracions garantint la **màxima continuïtat** de les normes locals, autonòmiques, estatals, europees i internacionals vigents, però preveient alhora instruments normatius àgils per permetre l'adaptació, la modificació i la inaplicació del dret vigent quan sigui indispensable.

Estableix les pautes generals que han de permetre la **integració ràpida** del personal funcional i laboral de l'Estat espanyol que treballa avui a Catalunya, així com la de catalans que treballen en les Administracions de l'Estat fora de Catalunya. En concret dona als funcionaris espanyols la possibilitat d'optar a integrar-se a l'administració catalana conservant les condicions prèvies. També preveu procediments excepcionals d'**incorporació urgent** de personal nou a les administracions de Catalunya.

Fixa els criteris que han de permetre la subrogació sense solució de continuïtat de l'Estat espanyol en els contractes, convenis i acords de l'Estat i la continuïtat de l'Estat català en la posició de la Generalitat de Catalunya.

Drets i deures

Els articles 22 a 28, formen el Títol III que regula els drets i deures.

S'inicia amb la garantia del reconeixement de tots els drets establerts a la constitució espanyola, a l'estatut d'autonomia, així com amb les principals declaracions i pactes de drets universals, internacionals i europeus. D'aquesta manera cap ciutadà patirà una disminució de les garanties i drets.

Però es va més enllà, atès que l'article 23 garanteix el dret a les prestacions i a la protecció social, sobretot per als infants *"davant de situacions de pobresa, inclosa la pobresa energètica, de risc d'exclusió social per manca d'habitatge digne, malnutrició i altres privacions de condicions bàsiques de vida"*.

Un altre article que ha aixecat polseguera és l'article 24, que contempla *"el dret d'opció en relació amb les llengües catalana, occitana i castellana"*, de manera que s'estableix una cooficialitat de *facto*.

En l'article 25, que tracta dels deures, es troba a faltar un deure clàssic com és el de la defensa de la nació en cas d'agressió exterior.

Pel que fa a la garantia dels drets, cal esmentar una de les innovacions més rellevants com és que els drets són susceptibles de recurs d'empara davant de la **Sala Superior de Garanties**, una institució de la qual en parlarem en un article posterior.